

theologiske Examinationskommissioner, men paa at faae faste Censorer, hvilket netop er Gjenstand for et Forslag fra Ministeriets Side. — Om andre Punkter skal jeg ikke videre ytre mig. Jeg skal blot med Hensyn til de mange Forslag, foruden hvad der naturligen hører sammen med Forslaget under Nr. 43, bede om, at det ærede Thing vil følge mig med Hensyn til Forslaget under Nr. 32, idet jeg virkelig troer, at der kunde være megen Grund til at gaae ind paa det Dnsse, der er fremsat af Borchs Collegium. Egeledes maa jeg tilraade Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 74, som gaaer ud paa at yde den Sum, der er ønsket af Directeuren for de gamle Mindesmærker hos os; Forskjellen med Hensyn til det førstnævnte Forslag er 1,000 Rd., og med Hensyn til det sidstnævnte 1,500 Rd. Idet jeg saaledes meget ønsker, at man vil følge mig med Hensyn til disse Forslag, skal jeg dog ikke undlade at bemærke, at jeg ikke miskenner, at Advalgets Fleertal er kommet Ministeriets Dnsse imøde ved at gaae ind paa de Beløb, som det har foreslaaet. Kun troer jeg, at man ved at bevilge de yderligere Beløb vil slippe ligesaa billigt, og dog maaskee fuldstændigere opnaae, hvad her er tilfjeldet, idet der er Tale om Reparationsudgifter.

H. C. D. Müller: Det Punkt, hvorunder der her under Forhandlingerne er blevet rettet en personlig Bebreidelse imod mig, har den ærede Formand, som jeg troer ganske rigtigt anbefalet ikke for meget at berøre, og jeg skal derfor i denne Udtalelse, som jeg allerede forinden havde udbedt mig, kun berøre det med en ganske kort Bemærkning. Det er nemlig den, at det ærede Medlem virkelig tager fejl, naar han troer, at det er en Anskuelse, som ikke er grundlovsfelig, men kun særlig hierarkisk, at den lutheriske Kirke ifølge sin Betragtning af Bibelen fører til et friere Folkeliv og Kirkeliv end den reformeerte; den Betragtning, som hænger nøie sammen med den stærke Forkastelse af Apokrypherne, at Bibelordet som helligt Ord er baade i det gamle og nye Testamente ligesom et reent Lovord overfor den Christne, gjør en complet Forskjel paa Folkelivet i den lutheriske og den refor-

meerte Kirke. Jeg vil blot henwise til Indflydelsen af denne Betragtning med Hensyn til Sabbathen, der fører til, — idet den reformeerte Kirke tager sit Udgangspunkt for det gamle og nye Testamente som Eenhed, som Lovord —, at der paa den flotteste Sabbath ikke maa gaae noget Feriebrevet og ikke noget Museum maa være aabent, og saaledes er der mange Punkter, hvor den grundforskjellige Opfattelse af det indbyrdes Forhold imellem Bibelens forskjelliges Afdelinger stiller Folkelivet ganske forskjelligt, og derfor er det virkelig ikke saa hierarkisk at forsvare vor Grundbetragtning af Sagen som et betydningsfuldt Moment. Det er ibrigt en Sag som flere andre lignende, hvor jeg erkjender, at man, om man end paa Grund af de uordnede Forhold for Dieblilket har Lov til at udtale sig udførligere, saa dog ingenlunde har grundlovmæssig Adkomst til idelig at fordrø Opmærksomhed for Udtalelser i denne Retning af det ærede Thing. Men jeg har paa den anden Side ogsaa det Haab, at Folkethinget i det Hele efterhaanden vil komme til Erkjendelse af, at denne Forsamling hverken har egentlig Lyst eller noget som helst virkeligt Kald eller grundlovmæssig Ret til at indlade sig altfor dybt i kirkelige Materier. Erkjendelsen af den Stilling, hvori man her befinder sig til de kirkelige Anliggender, vil da utvivlsomt føre til den Consequents, at man desto hurtigere gennemfører den grundlovmæssige Kirkeordning.

N. Hansen: Jeg maa begynde med at bede det ærede Thing meget undskyld, at jeg opholder det et Dieblil. Det var ikke min Hensigt igjen idag at tage Ordet, efterat jeg igaar kortelig havde udtalt mig, men da jeg er bleven inddraget i denne Debat af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther), saa vil det ærede Thing undskyld, at jeg et Dieblil dvæler ved hans udmærkede veltalende og — jeg vil hverken sige opfruede eller opstjlede men — begejstrede Foredrag. Det ærede Medlem begyndte og sluttede med, at han kun havde bedet om Ordet for at imødegaae den Bebreidelse, der var rettet imod Finantsudvalget for, at denne Sag ikke der udførligt var bleven forhandlet; men